

erne. Rigshospitalets medarbejdere er vel heller ikke blevet privatansatte, fordi de er ansat under Hovedstadens Sygehusfællesskab. Derfor er opgørelsen over, hvor folk hører hjemme, ikke ærlig.

Det eneste sted, som jeg også nævnte i et indlæg tidligere på dagen, hvor det ikke er sådan, er GiroBank. De mennesker, der tidligere var ansat i GiroBank, er i dag ansat i Bikubens koncern og er derfor ægte privatansatte. Så de skal selvfølgelig tælles fra. Men hvad med Tele Danmark? Så længe staten har 50 pct. af aktierne i Tele Danmark, så er de også at regne som offentligt ansatte, men i statistikkerne indgår de som privatansatte. Eller for den sags skyld Københavns Lufthavn. Aldrig så snart var de 25 pct. af aktierne solgt i Københavns Lufthavn, før man tog samtlige medarbejdere og opnoterede som værende privatansatte, selv om staten altså ejer 75 pct. af aktierne.

Det andet element er så spørgsmålet om, hvorvidt det nu er klogt, at der er den voldsomme stigning i antallet af offentligt ansatte. Jyllands-Posten kunne den 13. september i år på sin forside fortælle, ikke med reference til Fremskridtspartiet, men med reference til Kommunernes Landsforening, at de havde lavet en opgørelse, som viser, at der siden 1994 er blevet 20.000 flere ansatte i den offentlige sektor, og særlig den markante satsning, der har været for at få flere ansatte inden for børnepasningen, har tappet arbejdsmarkedet for 9.000, som nu er gået over til at blive offentligt ansatte med det formål at passe børn.

Samme dag kunne man i samme avis læse om, hvordan der i ministerierne er blevet 6.000 flere offentligt ansatte på bare 3 år, og i samme artikel gør man opmærksom på, man siden 1980 i den offentlige sektor har haft så kraftig en stigning i antallet af offentligt ansatte, at det svarer til, at man i gennemsnit har ansat 12 nye medarbejdere hver eneste dag i 16 år. Det var sådan, den skulle vende.

Se, nu kunne det selvfølgelig godt være, at det bare var Kommunernes Landsforening, der ikke kunne finde ud af at regne på de her ting, og derfor var det selvfølgelig også interessant, at man få dage efter, nemlig den 3. oktober 1996, kunne se, at man i Dansk Arbejdsgiverforening havde regnet lidt på tallene. De kunne oplyse, at man siden 3. kvartal 1995 har ansat 17.000 flere i ordinære job i den offentlige sektor oven i de 15.000 nye i såkaldte puljefjob. Når jeg fremhæver det, så er det, fordi en del af den aftale, man

har med venstrefløjens i Folketinget, netop går ud på, at disse såkaldte puljefjob osv. skal overgå til at blive ordinære ansættelser i den offentlige sektor.

Det, jeg på vegne af Fremskridtspartiet er nødt til at gøre opmærksom på en dag som i dag, er, at det bliver altså ikke ved med at gå, og det spørgsmål, man med rette kan stille til regeringen og Socialdemokratiet, er: Hvor er grænsen? Er det, når vi har 1 million ansatte i den offentlige sektor? Er det, når der er 1½ million eller 2 millioner? Hvor er grænsen for, hvor mange offentligt ansatte der skal være i det danske samfund? Grænsen er jo i virkeligheden nået, for hvis ellers finansministeren havde det fornødne politiske mod, gik finansministeren jo ud og fortalte, hvad sandheden var, til politibetjenten, til DSB-funktionæren osv., at den løn, der hver måned tilgår deres lønkonto, ikke engang er nogle penge, som finansministeren har politisk mod til at opkræve i skatter hos naboen og genboen. Nej, de penge går man ud og låner sig til.

Mange af de mennesker, der er blevet ansat ekstra i den offentlige sektor gennem de senere år, deres løn, deres skrivebord, deres kuglepen, deres computer, deres bygninger og alt det, der følger i kølvandet på at ansætte en offentligt ansat, er noget, man har finansieret for lånte midler. Det vil sige, at det er kommende generationer, der kommer til at betale for det fuldstændig uacceptable frådseri og overforbrug i den offentlige sektor, som finder sted i de her år.

Og til dem, der har det indtryk, at den offentlige sektor nok har den størrelse, den skulle have, er jeg nødt til nok en gang at minde om, at i 1970 – ja, 1970, ikke 1870 – var det bare 420.000 mennesker, som på daværende tidspunkt klarede at drive den offentlige sektor. Hvad er det, vi har fået siden da af fantastisk velfærd? Ja, vi har ikke fået tilstrækkelige pladser på vores sygehuse. Vi har fået tusinder og atter tusinder, som render rundt og med miljøskilt i baglommen generer erhvervslivet.

Vi har fået en fuldstændig uacceptabelt stor offentlig børnepasningssektor, som akkurat lige så godt kunne ligge i privat regi, og vi har rundt omkring i kommunerne opbygget kæmpestore forvaltningsenheder, som kun er med til at være til gene og skade i det danske samfund, og som vi ingen glæde har af.

Så uanset hvordan finansministeren forsøger at bortforklare de kendsgerninger, så er det ikke alene Kommunernes Landsforening, Dansk